

[Hækkerup.]

er ikke saa dybtgaaende, at det skulde være nødvendigt at opretholde nogen Uenighed, end ikke paa det afgørende Spørgsmaal om Nævnet, for saa vidt Ministeren kan give os Dokumentation for, at de i Sverige indvundne Erfaringer taler for at gaa denne Vej. Vi fra vor Side er villige til en velvillig, men ogsaa en grundig Behandling af Lovforslaget i et Udvalg.

Hauch: Ved de Forhandlinger, der har været ført om Fremmedlovgivningen her paa Rigsdagen gennem de sidste 20—30 Aar, er der jævnlige af de skiftende Justitsministre bebudet og af Rigsdagen krævet en Revision af vor efterhaanden forældede Lovgivning paa dette Omraade. Der er dog hidtil ikke kommet andet ud deraf end Lapperier paa den gamle Lov af 1875, og det har man her i Rigsdagen affundet sig med, i den sidste Tid paa Grund af de unormale Forhold, som Krigen skabte. Der tilkommer derfor ubetinget den højtærede Justitsminister en Kompliment, fordi han har ladet udarbejde og har forelagt et Forslag til en Kodificering og Modernisering af Fremmedlovgivningen; det er et udmærket Initiativ, og der var i øvrigt ingen Grund til at vente andet af den højtærede Justitsminister efter de Udtalelser, han fremsatte under Behandlingen af Fremmedloven her i Tinget sidste Aar. Det kendetegner i det hele taget den nuværende Regering, at den gaar lige løs paa Opgaverne; at den Gang paa Gang viser et frisk Initiativ og forelægger Lovforslag og faar dem gennemført med stor Tilslutning her i Tinget. De sidste fem Fjerdingsaars rige Lovhøst vidner derom.

Fremmedloven er en Hovedlov i vor Forfatningsret, og det kræver derfor vor fulde Agtpaagivenhed, naar vi nu staar over for at gennemføre en Modernisering af den, hvori der findes adskillige Nydannelser. Derfor takker jeg den højtærede Justitsminister, fordi han i sin Forelæggelsestale saa stærkt fremhævede den store Vægt, han lægger paa, at Loven her i Tinget faar en grundig Behandling, saa at han om fornødent vil foreslaa en midlertidig Forlængelse af den nu gældende Lov.

Der er ved denne Lovgivning to Hovedhensyn at tage i Betragtning, som ogsaa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet nævnte, nemlig først og fremmest Hensynet til os selv og dernæst Hensynet til de fremmede, som kommer. Hensynet til de fremmede, som kommer her i lovligt Ærinde, gør det nødvendigt for os, at vi indretter Forholdene, saa det bliver saa lidt besværligt for dem

som muligt at gæste vort Land, og hvis de ønsker at opholde sig her i kortere eller længere Tid eller tvinges til at søge Ly hos os, saa maa vi ikke blot give dem den Retsbeskyttelse, de som vore Medmennesker har Brug for og Krav paa, men vi maa indrette hele vor Fremmedlovgivning saadan, at den kan tjene som Eksempel i denne i mange Henseender unormale Verden. Hensynet til os selv gør det nødvendigt, at Indrejse- og Opholdsbestemmelserne er saadan, at vi kan sikre os mod at blive oversvømmet af Udlændinge, som paa Grund af andre Landes eventuelt strengere Bestemmelser lader sig friste til at benytte vore muligvis mildere Bestemmelser til at slaa sig ned her. Det er ogsaa en Selvfølge, at vi, som Verden nu engang ser ud efter Krigen, maa kunne sikre os mod at blive Asyl for nazistiske og fascistiske Elementer og i det hele taget maa sikre os imod fremmede, der herfra vil drive Politik vendt mod andre Magter, for ikke at tale om Folk, der kommer her i forbryderisk Hensigt. Vi maa derfor have en Lovgivning, der indeholder strenge, men paa samme Tid smidige Bestemmelser, og den Udvikling, der er sket i de internationale Forhold, gør det tillige nødvendigt, at Administrationen deraf fungerer hurtigt.

Om nu det Forslag, der her foreligger til Behandling, opfylder de Krav, man maa stille til en moderne Fremmedlov, kan kun ses ved en nærmere Undersøgelse i et Udvalg. Forslaget indeholder adskillige Nydannelser, der rejser mange Spørgsmaal, som vi ikke i Detailler kan komme ind paa ved denne første Behandling; derfor mener jeg, vi ikke ved denne Lejlighed skal gaa i Enkeltheder og især ikke indtage skarpe Standpunkter over for Lovforslagets Enkeltheder, som vi, naar Sagen ved en Udvalgsbehandling bliver nærmere belyst, maaske maa revidere. Lad os derfor gaa til Behandling af Lovforslaget i et Udvalg; der kan vi ogsaa med den højtærede Justitsminister drøfte Betimeligheden af i samme Lov at give Regler om fremmede og om Udstedelse af Pas til danske Statsborgere. Det, vi bliver enige om, kan vi saa bagefter redegøre for vore Bevæggrunde til at tiltræde, og det, vi ikke kan blive enige om, kan vi argumentere for og imod ved anden Behandling, og der kan vi trække vort principielle Syn paa disse Ting op. Jeg gaar ud fra, at den højtærede Ministers stærke Ønske om Grundighed indirekte er et Tilsagn om, at Ministeren vil møde i Udvalget med sin sædvanlige Forhandlingsvenlighed, saa vi skulde have Mulighed for paa bred Basis at samles om denne vigtige Lovgivning.